

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

at et nordisk kultursamarbejde kan udbygges, og jeg håber, at den debat, der føres om den økonomiske union, vil bidrage til løsnelse også inden for det kulturelle samarbejde.

Så er der spørgsmålet om budgetterne. Det er jo rigtigt, at der er en lavere stigningstakt i de kommende 3 års budgetter, end vi tidligere regnede med; det er et forhold, der gør sig gældende for alle ministerier, og kulturministeriet er ikke specielt hårdt ramt. Jeg er ikke glad for de begrænsninger, der måtte foretages, men jeg vil dog som trøst sige, at der er en betydelig stigning fra 311.670.000 kr. på finansloven 1968-69 til 362 mill. kr. på budgettet for 1969-70. Det er dog en ganske stor stigning, der muliggør, at vi kan ekspandere på væsentlige områder. Men jeg finder ikke, det er tilstrækkeligt — lad mig skynde mig at føje det til.

Med hensyn til det spørgsmål, som også hr. Morten Lange var inde på, og som har været så stærkt fremme i pressen, nemlig dette om radioen og fjernsynet og de udtalelser, jeg fremsatte her i tirsdags, har der været en række misforståelser, og der er ført hårde angreb frem på mig for, at jeg nu skulle ville gå reaktionens ærinde. Man har endda sagt, at jeg skulle efterligne de Gaulle i bestræbelserne for nu at ville opbygge en rent statsdirigeret institution. Lad mig så repetere, hvad det var, jeg sagde.

Jeg fastslog, at rådet i meget betydeligt omfang har måttet delegere programlægningen og programansvaret til programcheferne, og jeg føjede til, at jeg ikke turde sige, at dette var forkert, men at jeg på baggrund af den kritik, som radiorådets medlemmer udøvede fra tid til anden af udnyttelsen af denne frihed, som man altså selv har udvirket, kunne udlede, at man ikke havde fundet frem til den helt rigtige kompetencefordeling. Jeg synes ikke, der i den formulering ligger noget som helst om, at nu har jeg planer om, at der skal gribes ind over for den frihed, der er tale om. Det vil være nødvendigt, at vi til stadighed har det meget vigtige medium, som radio og fjernsyn er, under observation. Vi kan ikke på noget tidspunkt sige, mener jeg,

at nu har vi fundet den endelige løsning. Det er det, jeg har ment at jeg ville pege på som et oplæg i debatten over for den diskussion, der nu engang føres i befolkningen; det er da kun rimeligt, at jeg som den minister, der er ansvarlig for dette område, også peger på hele denne problematik. Det kunne jo være, man fandt, at det var rimeligt at samle ansvaret hos én person, generaldirektøren, at radiorådet fandt, at det var en bedre løsning end den, man har nu. Jeg har intet ønske om at foretage en forandring, jeg har ønsket, at dette spørgsmål drages frem i debatten. Det er, hvad jeg har sagt om programlægningen.

Om det andet punkt, som drejer sig om det økonomiske, vil jeg gerne sige følgende. Efter et linjebud i mit manuskript, der markerede en afstand mellem de to afsnit, har jeg sagt, at med den selvstændighed, der er tillagt Danmarks radio, og med den stærke islet i radiorådet af medlemmer udpeget af folkettinget eller af dets partier må det have været en forudsætning, at der skulle være en nærmere kontakt mellem folkettinget, partierne og rådet, og jeg tror, at denne kontakt trænger til at blive styrket. Jeg mener, at når der i radiorådet sidder medlemmer, der er udpeget af partierne i folkettinget, ja, så betyder det ikke, at disse medlemmer ikke selvstændigt skal kunne tage stilling til de spørgsmål, der forelægges i rådet, men når det er således, at folkettinget ønsker at være med i de økonomiske overvejelser, og det gør man jo — licensproblemet skal i finansudvalget, og statsrevisorerne har med regnskabet at gøre — ja, så må det være rimeligt, at der er en kontakt mellem de medlemmer, der er i rådet, og folkettinget. Det er, hvad jeg har sagt, og det skulle ikke kunne give anledning til beskyldning om, at nu vil man gribe ind over for radioens frihed.

Til slut blot dette, at jeg håber, at denne debat nu kan løbe her og andetsteds. Jeg vil gerne slutte med et citat, som for mig siger noget karakteristisk om de opgaver, vi har, når vi taler om kulturpolitik. Det er en engelsk filosof, der siger:

„Hver af os er led i en lang kæde, og vi udnytter ikke evnerne til at være